

A black and white close-up portrait of Bruce Willis, looking directly at the camera with a neutral expression. The lighting is dramatic, highlighting the texture of his skin and the intensity of his gaze.

**BRUCE
WILLIS**

**POSLEDNÍ
SKAUT**

IMRICH REŠETA

xyz

Bruce Willis

Poslední skaut

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.xyz.cz
www.albatrosmedia.cz



Imrich Rešeta
Bruce Willis: Poslední skaut – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS  **MEDIA**

**BRUCE
WILLIS**

**POSLEDNÍ
SKAUT**

Imrich Rešeta



Narodilo se roku 2024 a záhy získalo zástupy fanoušků. Ve světě cirkulární ekonomiky je zkrátka celebritou. Poznejte ho i vy na www.restorio.cz.

Albatros Media podporuje udržitelný rozvoj, který vrací použitým věcem smysl. On-line antikvariát Restorio vaše knihy odkoupí a zaplatí vám ihned – nečekáte, až se prodají. Získané peníze si můžete nechat, nebo si vyberete charitu, kterou jimi podpoříte. V tom případě navýší Restorio částku o 20 %.

**BRUCE
WILLIS**

**POSLEDNÍ
SKAUT**

Imrich Rešeta

xyz

*Za pomoc, podporu a inspiraci při vzniku knížky děkuji rodičům,
svým dětem Oliverovi a Uršule, Jance Ž., Richardovi G., Lucii,
Michalovi Š., Michalovi J., Janě M., Soni H., Honzovi J.,
Vaškovi R. a všem, na které jsem zapomněl...*



ÚVOD

Když se Bruce Willis poprvé dostavil do losangeleské kanceláře své nové agentury Triad, aby si promluvil s jednou z hlavních manažerek Jenny Delaneyovou, zkušené matadorce stačil pouhý pohled na začínajícího herce, aby zvedla telefon. V té době totiž probíhal zoufale neúspěšný casting na obsazení rolí v chystaném televizním projektu, pro který studio ABC zalarmovalo všechny agentury od západního po východní pobřeží, a tvůrci se probírali tisícovkami možných uchazečů. Delaneyová poslala Willise za producentem Glennem Gordonem Caronem, kterého příchod nováčka doslova šokoval, i když v pozitivním smyslu.

Přišel pozdě, byl ostříhaný nakrátko, s hlavou téměř oholenou, jenom tu a tam mu na ní trčely chomáče vlasů... Zkrátka vypadal jako oškubané kuře. K tomu všemu měl náušnice, maskáče a špinavé tenisky. Nestihl se totiž ještě zbavit image, se kterou zkoušel štěstí na konkurzu do filmu s Madonnou *Hledám Susan*. Zn.: *Zoufale*. Vůbec







nevypadal jako člověk, tedy sympaták v obleku, kterého produkce potřebovala obsadit do hlavní role projektu, co měl stanici ABC zajistit tolik žádanou sledovanost v neskutečné konkurenci ostatních vysílacích stanic.

Bruce dostal do ruky několik stránek scénáře a čas, aby si je někde v klidu přečetl. Sedl si do jednoho baru poblíž studia a po přečtení měl jasno. „Tohle dokážu... Tohle dokážu,“ říkal si sám pro sebe. Vrátil se zpátky na konkurz a postavil se do řady uchazečů o roli. Byl poslední, a i když se produkce za poslední týdny setkala s tisíci herců, pořád ještě nepadlo definitivní rozhodnutí. Všichni, zejména studio, z toho začínali být lehce nervózní. Přesto se pokračovalo v obvyklém duchu konkurzů – každý z vybraných herců přišel na pódium, slušně se představil, projevil zájem o roli a poté přednesl určené repliky. Zkrátka, nikdo si nechce nechat proklouznout velkou šanci mezi prsty jenom proto, že by se u konkurzu nechoval hezky.

Řada herců se pomalu zkracovala, a když Willis viděl konkurenci, došlo mu, že nemá šanci. „Věděl jsem, že bych to mohl zahrát, ale stejně tak jsem věděl, že tu roli nedostanu,“ popsal později tuto situaci. Proto jen vešel dovnitř a řekl: „Ahoj. Jsem Bruce Willis. Pojďme to natočit. Adios.“ A odešel.

Nikdo se ho nesnažil zastavit, všichni byli rádi, že je ten podivně vypadající člověk pryč. Tedy, téměř všichni. Producent seriálu Glenn Caron řekl památná slova: „To je on... Ten chlápek, co právě odešel. Je na něm něco kousavého. To je David Addison.“



TAK TO VŠECHNO ZAČALO

David Willis, kluk z dlouhé řady svářečů a mechaniků, sloužil na začátku padesátých let dvacátého století na americké vojenské základně v německém Idar-Obersteinu. A jak už to tak chodí, když se strýček Sam nedíval, začal si románek s místní dívkou Marlene. Ta sice neuměla moc dobře anglicky, ale devatenáctileté děvče, jen o rok mladší než David, cizí řeči ve vztahu asi ani nepotřebovalo. Byl to jen flirt s mladíkem, který po nějakém čase stejně odjede zpátky domů. Nemuselo to být nic vážného, kdyby však po určité době dívka neotěhotněla. I když, pořád se nic nemění, David měl v plánu návrat do USA, a kdyby nechal v Idar-Obersteinu těhotnou a svobodnou ženu, nebyl by první ani poslední. Jenomže byl slušný chlap, a tak se rozhodl románek posunout na vyšší úroveň. Oženil se s Marlene ještě před porodem a až po dvou letech vzal ji a malého synka s sebou do New Jersey.

Rok 1955 byl rokem, kdy na následky autonehody zemřel hollywoodský idol mladé generace James Dean. Neměl v té době rozsáhlou fil-

David Addison (Willis):

„Jistě že zněl rozčileně. Lidi jako Baker jsou pořád rozčilení. Typ osobnosti A, krevní tlak pořád nad 100. Umírají na srdeční infarkt ve třiceti osmi letech. Uvolní místo pro dalšího mladýho infanta. Udržuje to společnost mladou, vitální. To je řád věcí. To dělá Ameriku...“

Maddie Hayesová:

„Řekni, že všechno jde dobře. Řekni, že máš všechno pod kontrolou.“

David Addison:

„Všechno jde dobře. Všechno je pod kontrolou.“

Měsíční svit, režie a scénář: různí, 1985-89

mografii, do jeho tragické smrti 3. září stihly svou premiéru prakticky jenom dva celovečerní snímky, ve kterých se objevil, ale jeho odchod v raném věku pomohl vytvořit kult. Věčně rebelující mladík s divokým pohledem a nespoutaným životem, jako kdyby přenesl něco i na Bruce Willise, který se narodil 19. března v tom samém roce. Další slavné osobnosti stříbrného plátna, co se narodily v roce 1955, také nesou něco z odkazu Jamese Deana; zmínit můžeme třeba Kevina Costnera nebo Willema Dafoea. Ve světové politice toho však moc pozitivního nebylo. Zuřila studená válka a v Čechách krátce předtím začala kolektivizace a měnová reforma, jež lidem znehodnotila finance. Nemluvě už o politických vězních a různých politických procesech. Na druhou stranu měl v českých kinech premiéru třeba dodnes vynikající snímek *Cesta do pravěku*. Byla to doba ohromných kontrastů.

Amerika si zatím žila vlastním snem. Poválečné období bylo charakteristické především velkými auty se spotřebou, která ekologům na duševním zdraví moc nepřidávala, obrovské lednice byly přečpané polotovary ze supermarketů a kina postupně oslabovala malá blikající skříňka, co musela být v každé domácnosti. Všeho bylo dost, pokud se bavíme o materiální stránce. Pod povrchem totiž leccos skřípe. Třeba





Maddie Hayesová:

„Ty ses mi usadil u dveří.“

David Addison:

„Nemusíš mi teď děkovat.“

Maddie Hayesová:

„Děkovat? Za vloupání do domu? Za slídění v mých věcech?“

David Addison:

„Jo, připouštím, prohlídl jsem si spodní prádlo.“

Maddie Hayesová:

„Zničil jsi mi krásný večer!“

David Addison:

„Krásný, co? Viděl jsem ho. Ten chlap je...“

Maddie Hayesová:

„Je to velmi přitažlivý muž.“

David Addison:

„Když byl děcko, rodiče ho oblékli na maškarní za meloun. Ten chlap je dutá hlava!“

Maddie Hayesová:

„Ty ses mi ale vloupal do domu!“

David Addison:

„Já jsem se o tebe bál.“

Maddie Hayesová:

„Bál? Bál ses?!? Prosím tě, že bych mohla najít to, co ty ne? Že bych objevila, kde je bezpečnost SRT děravá? Ty ses bál, že já s několika týdny výcviku vyšetřovatele jsem schopna udělat to, co ty neumíš.“

David Addison:

„Opakuj tu otázku.“

Maddie Hayesová:

„On mi řekl všechno.“

***Měsíční svit*, režie a scénář: různí, 1985–89**

to, že ještě pořád tady byla rasová segregace, fungovaly školy zvlášť pro bílé a černé děti. V Hollywoodu probíhal hon na čarodějnice, jehož strůjce, senátor Joe McCarthy, pronásledoval každého, na koho padl byť jen stín podezření, že by mohl mít něco společného s komunisty. Hodně lidí bylo obviněno neprávem a nadále pracovali pod pseudonymy, nebo jejich kariéry skončily nadobro.

V tom samém roce měla také premiéru hra Tennesseeho Williamse *Kočka na rozpálené plechové střeše*, v níž si o osmnáct let později na Státní univerzitě Montclair zahrál i Bruce Willis. A v amerických kinech se jedním z největších hitů stal snímek *Džungle před tabulí*, který se věnoval nelichotivým sociálním a rasovým poměrům a jejich vlivu na školský systém. V roli mladíka, jenž je po skončení studií konfrontován coby učitel s násilím a dalšími negativy společnosti, exceloval Glenn Ford. Kdo by byl řekl, že předlohu snímku napsal detektivkář Evan Hunter, známější jako Ed McBain?

Dva roky po padesátém pátém se do států vrátil Dave a se svou německou manželkou Marlene našli klid v Carney's Point v New Jersey, kde se zařadili do poklidného maloměstského života. Pořádili si malý domek a další děti. Bruce, druhým jménem Walter, byl nejstarším ze čtveřice potomků. V dalších pěti letech se dvojici narodili dva synové David a Robert a dcera Florence.

Jedna z oblíbených teorií životopisců slavných osobností tvrdí, že všichni mají společné jedno – nešťastné dětství poznamenané rozpadem rodiny nebo úmrtím jednoho z rodičů. Jamesi Deanovi zemřela matka na rakovinu, když mu bylo devět a slavný herec z této choroby vinil sám sebe. Častým je rozvod nebo rozchod rodičů, tím si prošli třeba Robert De Niro, Sylvester Stallone nebo Tom Cruise. Poslední zmíněný měl obrazně řečeno na krku matku a několik sester, díky čemuž dobře věděl, jak okouzlit divačky. Lidé mají rádi, když jejich hrdinové prožili něco těžkého a prosadili se navzdory špatným podmínkám či nevoli osudu. Je to takový americký sen.



Také Willis do tohoto schématu zapadá – jeho rodina se rozpadla, když studoval na střední škole. I tak prožil celkem poklidné dětství, které v budoucnu nemuseli řešit v USA tolik populární psychoanalytici. V porovnání třeba s Woodym Allenem na tomhle poli zaostává. Na pohovku k chlápku nebo dámě s klidným hlasem a soucitným výrazem ve tváři se později dostal, byl přece opravdová hollywoodská hvězda, hlavně pro problémy související se slávou – alkohol, ženy a drogy.

Pokud lze tedy v jeho raném dětství vysledovat něco, co mohlo ovlivnit pozdější kariéru, pak by to snad byl rodinný podnik Willisů. Na jedné straně jej děda, táta a strejdové pracující v dílně mohli vést k přejímání obrazu správného chlapa, který se nebojí umazat, ale na druhé straně podle jeho vzpomínek tady nebyl prostor na nějaké sblížení. „Bál jsem se světa a svého místa v něm,“ řekl prý později herec jednomu ze svých terapeutů.

Kvůli těmto pochybám začal koktat, s čímž se v průběhu následujících let pral hodně často. Jenomže zasáhla náhoda. Když měl říct něco před svými spolužáky na pódiu a postavil se před ně, problémy zmizely. Promluvil jako každý jiný. Když pak opustil jeviště, koktání bylo zpět. Nepříjemnou vzpomínku na dětská léta si nese dodnes. „Nedovedl jsem pořádně mluvit. Trvalo mi tři minuty dokončit větu. Bylo to zdrcující pro každého, kdo se chtěl vyslovit, kdo chtěl být slyšen, ale nemohl. Bylo to strašidelné. Když jsem se ve hře stal jinou postavou, koktání bylo pryč. Bylo to fenomenální.“ Jako kdyby to předznamenalo jeho hereckou kariéru, i když v té době ještě hodně vzdálenou. Povzbuzen nenadálým úspěchem v boji s vadou řeči, motivován rodiči a učiteli, snažil se dostávat do centra pozornosti ostatních, aby se cítil „jako“ na jevišti a zbavil se koktání. Podle vzpomínek svých spolužáků tehdy získal sebevědomí a stával se z něj přirozený vůdce. V té době si také nechal říkat spíš Bruce nebo také Bruno a z tichého kluka, který se obvykle držel spíše v pozadí, se stala známá figura.

„Když mu bylo osm nebo devět let, byl to vystrašený malý klučina, který se bál promluvit, aby jej nikdo neškádlil. Držel se stranou a nezapojoval se do kolektivu, pokud nemusel,“ vzpomíná jeho spolužák Bruce Alissi. Takhle to s ním vypadalo ještě v době, kdy nastoupil na střední školu Penns Grove. Tichý kluk, který svému okolí nic nenabízí, a tedy teenagery nezajímá, což ostře kontrastuje s tím, že Bruce Willis o několik let později patří k nejoblíbenějším barmanům v New Yorku, a poté dokonce zaplňuje titulní stránky bulváru, ale i seriózních periodik, prožívá dny s houfem paparazziů v patách a vyprodává kina po celém světě.





DIVOKÁ JINOŠSKÁ LÉTA

Na střední školu nastoupil Bruce jako obyčejný tichý kluk, ale pak nastal progres. Zatímco zpočátku se jevil jako dobře vychovaný a vlasy měl ostříhané tak, aby zbytečně neprovokovaly učitele, změna byla za rohem. S koktáním to měl ve školním prostředí těžké, přesto se mu povedlo se prosadit. Když v partě nepatřil k těm, co uměli řečnit, ujal se role baviče. Říkal: „Ano, já koktám, ale to neznamená, že nejsem tak dobrý jako ostatní, možná i lepší,“ vzpomíná jeho středoškolský učitel Anthony Rastelli.

Zatímco se Willisovi dařilo na společenském poli, jeho studijní výsledky nabraly opačný směr. Byl průměrným žákem, podle amerického školního systému céčkářem (C je ekvivalent naší trojky) a pořád vynechával hodiny. Když už se ve škole objevil, tak se obvykle účastnil nějaké lumpárny. Třeba na hodině se suplující učitelkou se žáci pokaždé, když se otočila k tabuli, vyměňovali v lavicích a ona pak nevěděla, kdo je kdo. To bylo ještě celkem neškodné. Na školním

výletu do Washingtonu ale Bruce na svém pokoji uspořádal párty a ze šestého patra házel s kamarády po kolemjdoucích balony napuštěné vodou. Přivolaná policie však nikoho nezajistila, protože když rošťáci viděli přibližující se majáky, rozprchli se do svých pokojů a nebylo možné zjistit, kdo je za vodní bomby zodpovědný. Jediným důsledkem bylo, že mladší ročníky měly na dlouhou dobu zakázané třídní výlety.

Být u teenagerů oblíbený a udržet se v centru pozornosti znamenalo přicházet neustále se zajímavějšími a většími výstřelky. Jeden z nich jej téměř dostal do místních novin a mohl znamenat první výkop na poli slávy, jenomže jej dokumentuje pouze rozmazaná fotografie. Bruce se s kamarády vsadil, že proběhne centrem města nahý. Nechal se vysadit z auta jenom ve slunečních brýlích a teniskách na hlavní třídě a proběhl přeplněnými ulicemi. I když byla zalarmována policie a mnoho lidí vědělo, o koho jde, trestu unikl, protože ho nechytily a nikdo ho neprozradil.

Bruce si zkrátka procházel obdobím, kdy člověk objevuje svět v širším smyslu slova, potkává nové lidi, alkohol a různé další substance.

David Addison:

„Poslouchám.“

Maddie Hayesová:

„Omar Gaus.“

David Addison:

„Gesundheit.“

Maddie Hayesová:

„Ne, Omar Gaus. Médium. Tys o něm nikdy neslyšel?“

David Addison:

„Ne, proč? On slyšel o mně?“

Měsíční svit, režie a scénář: různí, 1985–89



Nestaral se moc o to, co se děje, pokud to bylo zábavné. Ve škole to vypadalo stejně a bylo vidět, že předmětům, které jej nezaujaly, není schopen věnovat pozornost. Zato v těch, které jej bavily, jako třeba hudba, divadlo nebo různé sporty, byl hodně dobrý.

Vědomí, že pokud se dostane do centra pozornosti, respektive na jeviště, koktání zmizí, ho přimělo ke vstupu do školního dramatického klubu. A i když nikdy nebral studium herectví vážně, ztvárnil ve školních představeních množství vedlejších rolí. Možná byste z něj nedostali herecké vzory z divadelního prostředí, ale zato ty filmové by vychrlil i o půlnoci. I když to nebyly zrovna soudobé hvězdy jako Paul Newman nebo Robert Redford. Popravdě byl spíše pasivním návštěvníkem kin, nikdy moc nesledoval, co se ve filmu děje, a už vůbec to s nikým neprobíral. Jeho hrdinové totiž byli v televizi, kde podlehl kouzlu repríz starých bijáků ze třicátých a čtyřicátých let. Three Stooges a Jerry Lewis nebo Bob Hope byli a stále jsou jeho hrdiny. Třeba plakát komiků Three Stooges nikdy nechyběl u natáčení v jeho karavanu, i když už se později stal mezinárodní hvězdou. Nikdy ani moc nečetl, prý mu celkem sedl Dickens, ale od Shakespeara dával ruce pryč. Hodně si zato oblíbil mistra kriminálních příběhů Elmora Leonarda.

Pokud by dosud úspěchy u spolužáků nebo pokusy o zbavení se koktání ještě neznamenalý úplný přerod v sebejistou osobnost, ve čtrnácti letech už z něj začínal být po fyzické stránce mladý muž. Byl urostlý, hezký a na jedné párty jej starší dívka připravila o panictví. Když vyšel z prádelny, kde se onen akt udál, byl to už jiný člověk.

Po divadelním umění vstoupila do života Bruce Willise také hudba. Vyrůstal na produkci společností Philadelphia a Motown, které v té době hodně promlouvaly do hudby, zejména se podílely na tom, jak vypadal soul. Pod tímto vlivem se začal sám učit hře na foukací harmoniku, a domů dokonce přitáhl saxofon, který koupil z druhé ruky. Přiváděl tím k zoufalství především svého otce, protože tehdy

David Addison:

„Pro koho je tenhle nóbl vohoz?“

Maddie Hayesová:

„Mluvíš se mnou?“

David Addison:

„Ne, mluvím s tímhle balíkem tam. Rande?“

Maddie Hayesová:

„Přijde na to, čemu ty říkáš rande.“

David Addison:

„Umi ten chlap jíst, když mu předem nerozkrájíš jídlo?“

Maddie Hayesová:

„Nepřišla jsem, abych mluvila o svém soukromém životě. Přišla jsem vyprovodit přítelkyni a pak jedu do divadla.“

David Addison:

„Divadlo! Nech mě hádat. On ti koupil pátou řadu, střed, na *Cats*. Dostaneš se do zákulisí. Po divadle můžeš jít opět škrábat kočky za ušima, zatímco ony si vybírají blešky.“

Maddie Hayesová:

„Proč neřekneš ‚Doufám, že se budeš mít fajn?‘“

David Addison:

„Doufám, že se budeš mít fajn.“

Maddie Hayesová:

„Děkuju.“

David Addison:

„Aby ti to zhořklo.“

***Měsíční svit*, režie a scénář: různí, 1985–89**

žila rodina v menším bytě a přes stěny bylo všechno slyšet. Útočiště pak našel na kopci za domem, kam vyšplhal a hrál, co mu plíce dovolily. Ale že by jej v rodičovském bytě bylo slyšet méně...

Do šestnácti se etabloval jako oblíbený bavič a povedlo se mu tak překlenout vady řeči, na druhé straně to mělo i svou stinnou stránku. Parta kluků si na něj počkala a zmlátila jej, aby ten vykuk dostal lekci. Když se krvácející dopotácel domů, otec měl pro něj nachystanou chlapskou radu: „Nikdy se nepouštěj do bitky – a když už musíš, bij se tak, abys vyhrál.“ Armádní minulost Davida Willise se nezapřela.

Ostatně, pokud je řeč o rodině, v tomto období to u Willisů začalo skřípat. Nezačalo to zničehonic, už předtím se objevovaly hádky a různé problémy, ale teď to překročilo tu pomyslnou mez únosnosti. Krátce po Bruceových šestnáctých narozeninách se rodiče rozešli a jeho to zasáhlo natolik, že v budoucnu se o tom odmítal s novináři bavit.

Bruce se rozhodl žít dál se svým otcem, zatímco oba bratři a sestra zůstali s matkou. Tato smutná událost mu, jak už to tak bývá, polepšila ve společnosti a jako dítě čerstvě rozvedených rodičů stoupl v očích spolužáků. Pomalu se blížil konec studií na střední škole, ale stihl ještě zabojovat o post prezidenta studentské rady, což s ohledem na jeho chování možná nebyl nejlepší nápad. Díky žertíkům a jiskře v očích však lehce porazil serióznějšího a ambicióznějšího kandidáta.

John McClane (Willis):

„Sto milionů teroristů a já zrovna musel zabít toho, co má menší nohy než moje ségra.“

Policistka:

„Tehle kanál je vyhrazen pro nouzová volání, pane!“

John McClane:

„A co si myslíte, že dělám?! Objednávám si pizzu?!“

***Smrtonosná past*, režie: John McTiernan, scénář: podle předlohy Rodericka Thorpa s původním názvem *Nothing Lasts Forever* napsali Jeb Stuart a Steven E. de Souza, 1988**



Stačil mu na to krátký proslov: „Příští rok se budeme bavit..., budeme hrát hudbu v kavárně.“

Konec studia na střední škole ještě poznamenal konflikt, kterého se zúčastnilo na sto mladíků. Do školy Penns Grove chodila podle dobových údajů téměř polovina studentů černé barvy pleti. Bylo tu samozřejmě také množství jiných národností – zejména z Evropy, jako třeba Italové nebo Irové –, ale velký boj se rozhořel mezi černými a bílými. V kavárně se nejdříve poštuchovali dva kluci, pak někdo rozšířil, že černoch vytáhl nůž, a už byl oheň na střeše. Lehkomyslní mladíci se do sebe pustili s takovou vervou, že musela zasáhnout policie a rozehnat dav. Do konce roku pak ve škole hlídkovali muži v uniformách se psy. Následkem těchto událostí bylo vyloučeno padesát studentů, mezi nimiž se octl také Bruce, který údajně stál za rozdmýcháním konfliktu. I když nepopřel zapojení do bitky, se svými kamarády se prý snažili vše urovnat, a ne přilít olej do ohně. Nepomohlo to, a tak jeho táta najal právníka, který několik týdnů zkoumal události, vyptával se očitých svědků a nakonec dospěl k závěru, že neexistuje přímý důkaz o tom, že by Bruce vedl konflikt. Škola ho z obavy ze zahájení soudního procesu a ze strachu z možného pošramocení reputace ústavu přijala zpátky. Ale už byl stejně na konci studia.

Když pak měl napsat do školní ročenky své plány do budoucnosti, zanechal tam odkaz: „Být šťastný, nebo profesionální hráč na harmoniku.“



POP RVÉ NA VLASTNÍCH NOHOU

Když se rodiče Bruce Willise v roce 1972 rozešli, začínal tehdy sedmnáctiletý kluk pocítovat, jaké to je být zodpovědný sám za sebe. Pomalu se osamostatňoval, i když pořád bydlel s tátou a ještě chodil na střední školu. Všechno bylo v pohodě. Tedy, až do doby, než ukončil školu a potkal se s realitou. S jeho prospěchem nebo školními záznamy, které kvůli bouřlivé povaze nebyly nejlepší, a prakticky jedinou ambicí – stát se hercem – to nevypadalo v malém městečku moc dobře.

Držel se tedy svého táty a šel pracovat tam, kde pracoval i on, do obrovské továrny Du Pont v nedalekém Deepwateru. A co ho tam s jeho kvalifikací a schopnostmi čekalo? Řídil nákladák, který rozvážel dělníky po areálu továrny. Každá práce je důležitá, ale o téhle už od začátku věděl, že mu dlouho nevydrží. Nechtěl se stát jedním z těch tvrdě pracujících chlapů s problematickými životy a bez vyhlídek na lepší budoucnost. Tohle místo se mu zhnusilo, ale pořád



nedovedl odejít. Týdny přibývaly a Bruce by se možná zařadil do davu, kdyby jednoho dne nevybuchl barel obrovský jako dům a nezabil jeho kolegu, také řidiče. Budoucí herec si uvědomil, že člověk, jehož pozůstatky nyní sbírají po areálu továrny, jezdil stejnou trasu a jenom náhoda chtěla, aby v době výbuchu byl na místě nehody on, a ne Bruce. „Nešokovalo mě to až tak moc. K myšlenkám na odchod mě spíše přivedli starší chlapi, kteří tam pracovali deset nebo dvacet let. Byli ztracení a bledí. To jsem já za dvacet let? V žádném případě. Odešel jsem na konci týdne.“

Ne však za o moc lepší prací. Začal pracovat jako ostraha v atomové elektrárně, která byla hned vedle již zmíněné továrny, a chodil na noční směny. Jak se procházel podzemím, hrál přitom na harmoniku, což by asi případné lupiče upozornilo na ostrahu daleko dopředu. Toto mu také dlouho nevydrželo a odešel. Nějakou dobu se potloukal po barech, nasával a po nocích hrával s místní bluesovou skupinou Loose Goose. Nikam to však nevedlo a chvíle jako tato spíše poslouží k přemýšlení nad vlastním osudem a hledání nového směru než skutečnému životu. Bruce začal uvažovat nad dalším studiem, které by ho mohlo na několik let vytrhnout z mizérie, a poté zajistit lepší kariéru, nebo alespoň nějakou kariéru. Kontaktoval svou bývalou učitelku latiny Grace Dilksou, která v něj jako jedna z mála jeho středoškolských pedagogů věřila a viděla v něm možný herecký potenciál. Paní Dilksová mu navrhla, aby se zapsal na Státní univerzitu

[James Ubriacco si všimne, jak Mikey upřeně kouká Carrie na hluboký výstřih.]

James Ubriacco:

„Ty syčáku. Ty určitě myslíš na to, na co myslím já.“

Mikey [Willis]:

„No jo. Na oběd.“

Kdopak to mluví, režie a scénář: Amy Heckerlingová, 1989